

ловъ). Тоя юнакъ, нъ опште младъ и неопитенъ царь, потеглилъ на бой заедно съ маджарскій войвода Яна Хуняда, който вече билъ прочуть съ военни ти походи срешта Турци ти (той е отецъ Матей Корвинъ). Владиславъ много безпазливо се задълбочилъ съ малка сила въ неприятелска та земя, стигналъ до брѣгове ти на Чърно море, и при Варна срештналъ многобройна та войска на султанъ *Мурада II*. Най-напрѣдъ битка та била сполучна за християне ти. Нъ распалений Владиславъ се вѣвлѣклъ въ излишно юначество; той съ полски ти си тѣлохранители се отдѣлилъ отъ главна та сила, и се втурилъ въ гѣсти ти редове на султанска та гвардия. Когато ранений му конь падналъ на земя та заедно съ яздачь тѣ, единъ яничеринъ отсѣклъ глава та на краль тѣ, и я наболъ на копие то си. Тая злочестина обесърдчила християне ти, та били разбити съвсѣмъ (1444 г.).

Синъ тѣ на Мурада II, *Мохамедъ I*, се наелъ да приземе Цариградъ, и го обиколилъ съ 250.000 души войска въ апр. 1454 год. *Константинъ XI Палеологъ* билъ послѣдний византийскій царь. Той се показалъ достоенъ на чинъ тѣ си и се приготвилъ да се брани съ всичка та си сила. Нъ войска та му била много малко. Той можилъ да извади симо до 7000 ратници да бранятъ цариградски ти стѣни, вратни и кули, распръснати на голѣмо пространство. Само Генуезци ти и Венецияне ти му пратили на помощъ нѣколко военни корабе. Отъ дѣсна та страна на царь тѣ при тая отбрана билъ искусний генуезскій юнакъ Джустиниани.

Мохамедъ се запрѣтналъ съ все сръдце да разбива градиште то съ стѣнобитни староврѣмenni сѣчива, и съ ново изнамѣрени ти пушкала. Казоватъ, той ималъ едно много голѣмо пушкало, което возили 50 чивта волове; това пушкало пълнили съ голѣми валчести камене. Нъ пушкало то се прѣснало, та убило оправача; уобшто такъви